

CON ĐƯỜNG CHẾT
Tiểu thuyết của Đức Dững
(NXB Hải Phòng ấn hành năm 1990)

Kỳ 15

-Nghĩa là... cô đã theo dõi tôi? - Ba Thạo hỏi lại.

Thu Thủy không trả lời câu hỏi đó. Cô ta hỏi tiếp:

-Anh có biết con mẹ giàu đến mức nào không?

-Tôi không để ý đến chuyện đó! - Ba Thạo thản nhiên nói.

-Hình như mấy má con con mẹ mê anh lắm. Điều đó là rất tốt! - Thu Thủy nói và bỗng nhìn thẳng vào mắt Ba Thạo, mỉm cười.

Đáp lại thái độ đó, Ba Thạo hỏi xẵng giọng:

-Đó là điều cô định nói với tôi phải không?

Lời nói bốp chát lạnh lùng đó làm cho Thu Thủy ngạc nhiên. Cô ta nói với Ba Thạo bằng giọng dàn hoà:

-Kìa, anh Ba, bình tĩnh đã nào!

Cũng đúng lúc đó, ngay bên cạnh hai người bỗng vang lên tiếng thét lạnh lói của Kiều Thi - cô gái tóc xoăn:

-Đồ đi! Thì ra chính là mày!

Sau câu nói đó, Kiều Thi từ bên ngoài chạy tới trước mặt Thu Thủy. Cô ta chống một tay vào hông, tay kia xĩa xói vào khuôn mặt ngạc nhiên của Thu Thủy:

-Con đi. Quyến rũ chồng người ta! Tao xe xác mày!

Thu Thủy hết nhìn Kiều Thi lại quay sang Ba Thạo với ánh mắt ngạc nhiên. Ba Thạo vẫn đứng đung trước sự lờng lộn của Kiều Thi. Thái độ ấy khiến cho Kiều Thi nổi khùng. Cô ta xắn tay áo lên và sấn vào định tóm tóc Thu Thủy. Vừa thở hồng hộc, cô ta vừa tru tréo:

-Tao sẽ cho mày biết. Đồ đĩ cướp chồng người khác!

Những người trong quán tò mò nhìn cảnh đánh ghen nhưng không ai muốn can thiệp. Trong khi đó, Kiều Thi lăn xả vào Thu Thủy với những tiếng kêu gào quyết liệt. Ngay từ khi hai cô gái đang bắt đầu giằng xé nhau, Ba Thợ đã lẳng lặng đứng dậy. Hắn bước tới bên quầy, trả tiền cà phê rồi đi ra lấy xe máy, tếch thẳng.

Trước sự hung dữ của Kiều Thi, Thu Thủy chỉ tìm cách né tránh chứ không đánh trả. Chỉ đến khi Kiều Thi vung tay lên định bóp cổ thì cô ta mới thực sự điên tiết. Bằng một thế né tránh uyển chuyển, cô ta lẹ làng trườn qua hai bàn tay của Kiều Thi đang vươn tới và giáng một đòn vào sườn của cô ta. Đòn đánh chí mạng ấy quật cô gái béo mập ngã nhào xuống nền nhà. Thu Thủy nhếch mép cười nhìn Kiều Thi nằm sóng xoài dưới nền nhà rồi thong thả nhìn ra xung quanh. Đến lúc ấy, cô ta mới nhận thấy Ba Thợ đã không còn ở trong quán. Không nói thêm lời nào, cô ta bước nhanh ra ngoài và vẫy tay gọi một chiếc xích lô rồi nhanh chóng khuất dạng trên đường phố.

Bà chủ quán thương tình đỡ Kiều Thi ngồi dậy. Vừa lắc lắc mớ tóc xoắn và đưa tay xoa vào chỗ bị đánh ở hông, Kiều Thi nhăn nhó nói với những người đang đứng xung quanh mình bằng giọng không hiểu sao lại bỗng trở nên thán phục:

-Chà, con mề nặng đòn thiệt!

***

Trong căn nhà của Thùy Linh, cô ta đã gượng ngồi dậy trên giường và đang lặng lẽ chải đầu. Thấy hắn bước vào, cô ngoái lại nhìn rồi vẫn tiếp tục chải tóc trong khi Ba Thợ lặng lẽ xếp mấy loại trái cây lên chiếc bàn nhỏ ở ngay cạnh đó. Vẻ bần khoản hiện lên rất rõ trong ánh mắt của Thùy Linh. Không nhìn Ba Thợ, cô hỏi:

-Ông làm vậy để làm gì?

Ba Thợ không dừng tay. Hắn nhìn Thùy Linh rồi lại tiếp tục xếp nốt những thứ đã mua được lên bàn. Sau đó, hắn tới bên chiếc ghế mà hắn vẫn

thường ngồi. Một lúc lâu sau, hắn mới trả lời Thùy Linh bằng giọng rất khẽ khàng như đang tự nói với mình:

-Chính tôi cũng không biết nữa!

Không khí trong gian phòng chợt lắng lại khiến cho tiếng tích-tắc nhẫn nại của cái đồng hồ được dịp nổi lên. Vẫn trong tư thế cũ, Thùy Linh hỏi tiếp:

-Ông ra vào đây, nếu người ta nhìn thấy sẽ rất nguy hiểm cho ông.

-Tôi biết! - Ba Thọ buồn rầu nói - Nhưng cô đang đau thế này. Một mình cô không thể tự lo nổi.

Câu nói chân thành ấy đã khiến cho Thùy Linh ngạc nhiên và cảm động. Đôi mắt của cô chớp chớp. Sau đó, cô nén một tiếng thở dài và nói bằng giọng buồn rầu:

-Tôi nghĩ... tốt hơn hết là ông nên đi khỏi đây!

Ba Thọ lặng lẽ cúi đầu xuống. Một lúc sau, hắn ngẩng lên:

-Tôi sẽ đi khỏi đây. Nhưng để khi cô khỏe hẳn lại đã.

Thùy Linh đáp trả bằng giọng chua chát:

-Tôi đã nói là tôi không tin vào những lời hứa!

Một cái gì đó giống như là một nỗi đau thoáng chạy qua trên khuôn mặt Ba Thọ. Có thể nhận thấy hắn đang xúc động. Hắn lấy thuốc lá ra, châm và rít những hơi dài. Một lúc sau, hắn nói bằng giọng trầm buồn:

-Cô có thể nghĩ như vậy. Nhất là từ sau khi cô đã phải chịu đựng những điều đã xảy ra.

Một thoáng ngạc nhiên lướt trên khuôn mặt của Thùy Linh. Cô quay sang nhìn Ba Thọ đang ngồi trên ghế. Từ đôi mắt đẹp nhưng buồn rười rượi của cô, những giọt nước mắt tủi buồn lăn dài xuống gò má xanh xao. Có lẽ câu nói đó của Ba Thọ đã gọi lại trong cô những điều khủng khiếp trong những ngày qua. Thùy Linh cúi mặt xuống, hai vai run lên. Ba Thọ luống cuống đứng dậy, tiến đến bên cạnh cô. Bàn tay vụng về của hắn đã mấy lần định đặt tay lên vai cô ta nhưng rồi lại hạ xuống. Cuối cùng, như

chợt nhớ ra, hấn rót một ly nước, mang tới cho cô. Thuỳ Linh ngẩng lên và trong đôi mắt ướt đầm của cô ta, đã bắt đầu thấy có những tia biết ơn thay cho sự lạnh lùng tàn nhẫn...

4.

Trung úy Thắng dần mạnh bàn tay xuống mặt bàn:

-Phải bắt thôi. Chậm trễ, hấn lại sẽ chuồn mất!

Thiếu úy Cường nhíu mày suy nghĩ và nói bằng giọng bần khoản:

-Có một điều gì đó không bình thường ở đây. Tại sao Ba Thợ lại có thể xuất hiện lộ liễu như vậy?

Thắng vẫn sôi nổi:

-Cần phải chớp lấy thời cơ ngay. Tôi sẽ xin ý kiến của anh Phạm Thanh.

Mai Dung vẫn ngồi ở cái góc quen thuộc của cô trong phòng, bây giờ mới nhỏ nhẹ lên tiếng:

-Tôi cũng nghĩ như đồng chí Cường. Những bằng chứng đã cho thấy Ba Thợ không phải là thủ phạm chính trong vụ án mạng đã xảy ra tại nhà tên Hán Búa. Ở con người hấn hình như đang có sự biến đổi lạ lắm.

Thắng lắc đầu:

-Nhưng dù sao, hấn vẫn không thể trốn tránh với những vụ việc mà hấn đã gây ra trước đây.

Dừng lại một lát, anh nói thêm:

-Hơn nữa, tôi không tin vào sự ý biến đổi nào đó của hấn!

Thiếu úy Cường vẫn giữ ý kiến của mình:

-Chúng ta sẽ xin ý kiến thủ trưởng Thanh để có phương án tốt nhất.

-Đúng vậy - Mai Dung gật đầu - Hơn nữa, Ba Thợ chưa phải là tất cả những gì mà chúng ta đang quan tâm.

Dù vẫn còn không ít bần khoản nhưng sau thoáng lưỡng lự, trung úy Thắng cũng gật đầu:

-Tôi đồng ý. Nhưng chúng ta vẫn phải tiếp tục giám sát chặt chẽ tên này trong khi chờ đợi ý kiến chỉ đạo.

5.

Công viên Tao Đàn. Một buổi chiều đầy nắng.

Ba Thọ ngồi trên ghế đá nhìn những đứa trẻ đang chạy nhảy xung quanh. Bên cạnh hắn là chiếc xe máy Cub màu đỏ vốn là của tên Hai Ú. Hình như hắn đang chờ đợi ai đó vì thỉnh thoảng lại thấy hắn nhìn ra xung quanh với vẻ nóng ruột.

Xung quanh Ba Thọ, những người đi chơi, những đôi trai gái thông thả bước qua. Tất cả những gương mặt mà hắn đã nhìn thấy đều toát lên sự bình yên và thanh thản. Trong khung cảnh đó, hắn cảm thấy rất rõ sự lạc lõng của mình. Cố nén một tiếng thở dài, hắn cúi đầu xuống và nhìn vào một điểm đâu đó trên mặt đất bằng ánh mắt buồn rầu. Hắn chỉ ngẩng đầu lên khi cảm thấy có người đang bước đến từ phía sau lưng. Khuôn mặt tươi rói vừa chợt hiện ra ngay sau hắn là Thu Thủy.

Với dáng vẻ thật tự nhiên và nhí nhảnh như một nữ sinh, Thu Thủy ngồi xuống ghế đá, bên cạnh Ba Thọ. Trong bộ quần áo giản dị, trông cô ta cũng hồn nhiên và đáng yêu như bất kỳ một cô gái nào đang đi dạo quanh đó.

Khi Thu Thủy vừa ngồi xuống. Ba Thọ hỏi ngay:

-Cô cần gặp tôi có việc gì?

-Gặp em, anh khó chịu lắm sao? – Thu Thủy nũng nịu.

Ba Thọ nhíu mày:

-Cô gặp tôi chỉ để nói vậy thôi sao?

Thu Thủy nhướn mắt nhìn Ba Thọ:

-Em muốn bàn với anh một việc.

Ba Thọ nhìn cô ta bằng ánh mắt dò hỏi. Vẻ nhí nhảnh trên khuôn mặt Thu Thủy bây giờ đã nhường chỗ cho vẻ lạnh lùng thường ngày. Cô ta ghé sát lại gần Ba Thọ:

-Anh vẫn qua lại với mẹ con nhà Kiều Trinh phải không?

-Có chuyện gì không? - Ba Thợ hỏi lại bằng giọng cảnh giác.

Thu Thủy nói trong khi mắt vẫn đảo nhanh ra xung quanh:

-Đó là một con cá cỡ bự đó. Hốt một mẻ đi!

Ba Thợ ngả người ra như muốn né tránh. Trong ánh mắt của hắn ánh lên vẻ ngỡ ngàng. Hiểu lầm cái nhìn ấy, Thu Thủy nói tiếp:

-Em đã điều tra kỹ. Con mẹ có vài ba nguồn tài trợ từ nước ngoài gửi về. Đó là cha của hai đứa con gái của bà ta.

Ba Thợ đã hiểu. Hắn lạnh lùng hỏi:

-Cô còn muốn nói gì nữa không?

-Có chứ - Thu Thủy nói - Nhưng để xong vụ này đã. Sau đó, tụi mình sẽ làm tiếp một vụ khác. Đáng làm lắm. Nếu trúng, có thể xuất ngoại, sống sung sướng suốt đời!

Cô ta vẫn còn chưa nói dứt câu, Ba Thợ đã đứng phắt dậy. Hắn nói dứt khoát:

-Từ nay, cô đừng tìm cách gặp tôi nữa.

Sững sờ trên ghế, Thu Thủy kinh ngạc:

-Kìa! Anh Ba! Tại sao?

Ba Thợ nhếch mép:

-Chúng ta đã đi những con đường khác nhau rồi. Thôi, chào cô!

Nói xong, hắn bước lại bên chiếc xe máy, ngồi lên và nổ máy rồi thong thả chạy ra khỏi công viên. Trên ghế đá chỉ còn lại Thu Thủy vẫn ngồi sững sờ với ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn tức tối.

6.

-Trong đời anh, đã có bao nhiêu lần cứu giúp nạn nhân của mình như thế này?

Thùy Linh hỏi và nhìn thẳng vào mặt Ba Thạo. Ba Thạo cũng nhìn lại cô ta với ánh mắt trầm tĩnh. Hắո búng tầո thuốc lá vào cái gạt tầո và trả lời bằng giọng chậm rãi:

-Đây là lần đầu tiên!

Thùy Linh im lặng trước lời thú nhận ấy. Một lát sau, cô hỏi tiếp bằng giọng đã bớt căng thẳng hơn:

-Nhưng tại sao anh lại làm như vậy?

Ba Thạo nói sau một lúc đắn đo:

-Chính tôi cũng đang tự hỏi mình như vậy. Có thể điều đó đã bắt đầu từ khi tôi bỗng nhận ra là mình đã bị lừa! Tôi là cái gì? Thực chất chỉ là một công cụ để bọn Tư Hường, Hai Phước thực hiện ý đồ của chúng. Tôi được lệnh phải sẵn lòng cô mà không hiểu tại sao phải làm như vậy? Mà ngay cả cô cũng không biết vì sao mình lại bị sẵn lòng! Nghĩa là cả tôi và cô đều chỉ là nạn nhân của một âm mưu nào đó!

Lời bộc bạch ấy của Ba Thạo hình như đã phần nào thuyết phục được Thùy Linh khiến cô im lặng với đôi mắt mở to đầy suy nghĩ. Lát sau, cô khẽ khàng nói:

-Chúng nó sẵn lòng tôi vì một bí mật nào đó của chồng tôi. Tất cả chỉ có vậy.

Nhưng hình như Ba Thạo chưa thoát khỏi những day dứt, dằn vặt của mình. Hắո nói tiếp mà đang như tự nói với mình:

-Không biết là tôi có thể trở thành người lương thiện được không? Nhưng có lẽ là tôi không thể cứ sống như thế này mãi được!

Trong khi nói những lời đó, Ba Thạo không nhìn Thùy Linh. Còn cô thì ngược lại, nhìn hắո bằng ánh mắt chăm chú. Dừng một lát như để nén lại những suy tư trăn trở, Ba Thạo thở dài:

-Không hiểu sao tôi lại cứu cô? Lúc ấy, tôi chỉ nghĩ là mình phải làm một cái gì đó. Vậy thôi!

-Bây giờ anh tính sao? - Thùy Linh hỏi.

Ba Thợ nhìn Thùy Linh như không hiểu cô ta định nói gì, còn cô thì khẽ thở dài và bỗng nhắc lại cái điều mà Ba Thợ vừa nói:

-Đúng là không thể sống như thế này mãi được! Nhưng phải làm sao?

Sau câu hỏi ấy, không khí trong căn nhà chợt im ắng hẳn lại. Có lẽ không ai biết nói gì nữa. Mà biết nói gì được trong hoàn cảnh này? Câu nói của Thùy Linh đã động đến cái thực chất đen tối trong hoàn cảnh hiện tại của họ. Cả hai người lặng lẽ cúi đầu xuống như thể đang bị những câu hỏi đang đè nặng trên đầu.

(Còn tiếp)

Đức Dũng